

IKAR

Angela
Marsonsová

Tri želania

Občas hľadáme šťastie na nesprávnom mieste

Angela
Marsonsová

Tri želania

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Angela Marsons
IF ONLY

Copyright © Angela Marsons, 2021
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd.
trading as Bookouture
Translation © 2022 by Martina Šturcelová
Cover design © 2022 by Emilia Holečková Jesenská
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8456-2

*Venujem Kim Nashovej.
Pracujúcej žene, matke, spisovateľke
a jednej z najsilnejších osobností, ktoré poznám.*

1

„Prosím vás, pán Williams, potrebujem dnes večer odísť z práce načas. Včera som vám to spomínala.“

Cher cítila, ako sa jej do hlasu vkráda prosebný tón, a nebola na to hrdá.

„Mrzí ma to, Cher, no včera som ešte nevedel, že sa so mnou dnes večer bude chcieť stretnúť pán Hunter.“ Usmlal sa bez náznaku ľútosti. „Asi vás po schôdzke s ním budem potrebovať. Možno mi zadá nejakú súrnu úlohu.“

Jasné. Obežník, ktorý zaistí celosvetový mier. E-mail, ktorý ukončí hladomor v Afrike. Alebo skôr fax pre jedného z nájomcov obchodov v nákupnom centre, povedala si Cher v duchu.

Zhlboka si vzdychla, aby jej šéf pochopil, ako sa obetuje. Vďaka nemu totiž príde neskoro na dámsku jazdu u seba doma. Sarah a Deb boli určite šťastné ako blchy. Čakal ich večer s cestovínami, vínom a filmami s Tomom Hardym na Netflixe.

„Počkám tu teda na vás, kým sa vrátite, dobre?“ dodala sklúčene.

„Ehm... nie, Cher. Pán Hunter príde za mnou sem.“ Jeho namyslenosť bola rovnako jasná ako zväčšujúce sa tmavomodré fľaky pod pazuchami.

„On... čo... ale... to nemôže,“ vyhabkala Cher. Sklopila zrak na svoje hrubé topánky, vhodné skôr na turistiku. Narýchlo natretý rúž skončil dávno predtým na chrumkavej bagete. Keby tušila, že ich kráľovskou návštevou poctí Michael Hunter, obula by si lodičky na podpätku a natiahla spevňujúcu spodnú bielizeň.

„Ako manažér strediska môže chodiť, kam chce, a názor sekretárky ho asi nezabrdí.“

Umelé nechty na ľavej ruke zaborila do dlane. Pán Williams dobre vedel, ako Cher nenávidí pomenovanie sekretárka. Vyvolávalo v nej predstavu krátkych sukni, laku na nechty a vysedávania šéfovi na kolenách.

„Dobrý večer, Cher. Ako sa máte?“

„D-dobrý večer, p-pán Hunter,“ vykoktala s lícami červenými ako paprika.

Odhrnula si neposlušné čierne kučery a zdvihla k nemu hlavu. Jeho oči pôsobili v kontraste s olivovou pokožkou ako dymové sklo a strapatá ofina padala do atraktívne ohnutého obočia. Vošiel do kancelárie pána Williamsa. Vďaka bohu, že ten dokonalý vyšportovaný zadok zmizol z dohľadu.

„Čiernu, bez cukru. Ďakujem,“ zaškeril sa a zavrel za sebou.

Cher za ním chvíľu tupo hľadela a spomenula si na film *Neslušný návrh*, ktorý rada pozerala jej mama. Predstavila si Michaela Huntera ako Roberta Redforda, ibaže v mladšom vydaní, seba ako Demi Moorovú a modlila sa, aby jej dal neslušný návrh. Vyspala by sa s ním za milión libier? Respektíve vyspal by sa on s ňou za milión libier a schválil by jej bankový manažér prečerpanie účtu?

Neobdivovala na ňom iba fyzické atribúty, hoci v tej oblasti bolo čo obdivovať, ale jeho celkové vystupovanie. Vyžaroval sebaistotu a upokojujúci vodcovský postoj. Niektorí

ho považovali za nafúkaného a arogantného, no Cher ho tak nevnímala.

Malé pobláznenie do jeho šik vzhľadu sa postupne zmenilo na čosi hlbšie a za všetko mohlo prasiatko Peppa. Pred niekoľkými rokmi obľúbená postavička z detských rozprávok navštevovala cez prázdniny nákupné centrá. Podujatia mali taký úspech, že sa dav ľudí vymkol spod kontroly a rodičia, ktorí tlačili svoje deti dopredu, sa pobili. Na pomoc zavolali všetok personál, lenže situácia sa upokojila, až keď sa v bezpečnej vzdialenosti zjavil Michael Hunter a prikázal: „Zrušte to.“ Prasiatko Peppa sa stiahlo z pódia, ľudia sa rozišli a katastrofa bola zažehnaná. Niektorí si mysleli, že mal pomôcť pri manažovaní davu a riešení sťažností, ktoré padli na plecia zamestnancov. Cher však chápala, že to nebola jeho práca. Platili ho za dôležité a nepopulárne rozhodnutia a presne také aj spravil. Vážila si ho za to.

Neochotne sa vrátila z ríše fantázie do reality a vstala zo stoličky. Káva. Chce kávu, pripomenula si. Pravou nohou pritom zavadila o triesku, ktorá trčala z rohu stola.

„Doriti,“ zahrešila a pohľadom zhodnotila škodu. Od členka sa jej pustilo očko cez lýtko, tam spravilo kruh ako v obilí a pokračovalo po stehne až pod sukňu. Horšie už asi vyzeráť nemôžem, pomyslela si.

Cher skontrolovala, či si do jeho šálky nenašlo cez filter cestu nejaké zrnko kávy, ako sa jej to často stávalo. Plecia dozadu, hrudň dopredu. Tak sa to písalo v knihe o asertívnosti, ktorú si raz spontánne kúpila. Na prvej strane bola ďalšia rada – zlepšite si vystupovanie, zviditeľnite sa. Ďalej sa Cher nedostala. Prvým krokom jej asertívnosti bolo šmariť tú prekliatu nudnú vec do koša.

Zdvihla bradu, natiahla krk, aby so svojím metrom šesťdesiat vyzerala vyššia. Potom sa opatrne odkradla do kancelárie, aby neupriamovala pozornosť na obrovskú dieru v pančuche. Ako to, že mi odoláva? vzdychla si v duchu a vyšla von. Ani jeden z mužov si ju nevšimol.

Pri stole sa jej vybavilo zopár slov, ktoré predtým neúmyselne začula. *Znižovanie a audit*. To neznelo dobre. Vtom jej myšlienky prerušil hlasný smiech. Výborne. Všetko bolo v poriadku. Teda ak ju Michael Hunter neprišiel osobne vyhodiť. To by vysvetľovalo, prečo sa pán Williams smeje.

Znovu zapla počítač, aby napísala tri obežníky, ktoré jej pristáli na stole za posledné tri hodiny. Nakoniec si to však rozmyslela. Pán Williams bol napriek technickému rozvoju ako zo starej školy. Listy, obežníky a e-maily písal rukou, potom ich hodil Cher na stôl, aby ich naťukala do elektronickej formy a poslala. Na druhý deň ráno jej od neho nehrozila hromada práce, takže dvadsať minút na obežníky si nájde.

Klikla na ikonku Solitaire, ktorá bola skratkou k jej najpoužívanejšiemu programu. Zjavili sa karty a Cher sa pustila do psychologickkej hry, ktorú vždy hrávala. V prípade výhry si predstavovala, že jej nohy vyzerajú v lycre odrazu skvelo alebo že sa oblečenie z jej skrine zázrakom vráti do módy.

Tentoraz si vybrala ešte väčšiu výzvu. „Ak vyhrám,“ šepala si pre seba, „pán Hunter ma pozve na drink.“

Začala klikať na karty a zvedavo čakala, či je prorocká hra na jej strane. Vtom sa tesne za dverami ozvali hlasy a stiahla ruku z myši.

„Nie je na úrovni osobnej asistentky, no je verná,“ tme-ne podotkol pán Williams. Cher ihneď pochopila, že reč je o nej.

Dlho sa presviedčala, že ju pán Williams má rád. Nakoniec si však musela priznať, že ho väčšinu času irituje. Kým si nasadzovala na tvár zranený výraz, vysvetlil jej, že priveľa polemizuje. Vraj je škoda, že sa kedysi naučila slovo *prečo*, lebo to s jeho používaním preháňa. Cher mu takmer odsekla, že pozná aj iné slová a dokonale sa hodia naňho, no v poslednej sekunde stihla zavrieť ústa.

Michael Hunter prešiel okolo nej k výťahu. Cher sa naňho usmiala, lenže medzitým už vošiel do kabíny.

„Môžete ísť, Cher,“ oznámil pán Williams odo dverí. Cher zdvihla zadok zo stoličky už pri slove *môžete*.

Vzápätí zastala. „Je vám niečo?“ V duchu si za to ihneď vynadala.

„Nič. Choďte domov.“

Zneistela. Pán Williams ju málokedy posielal domov. Žil pre firmu a nemal rád ľudí, ktorí chodievali do práce iba pre peniaze.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtala sa Cher a kradmo zaškúlila na hodiny na opačnej stene.

Pán Williams zvesil plecía a zvalil sa na koženú sedačku. „Výbor nájomníkov nariadil audit manažmentu.“

„Prečo? Platia priveľa za nájom?“

Pán Williams sa usmial ako zhovievavý strýko. Cher sa snažila nebrať to osobne. O fungovaní oddelenia toho nevedela veľa najmä preto, že ju do tejto činnosti nezapájali.

Rozhodla sa, že si na druhý deň začne hľadať nové zamestnanie. Nebolo to prvý raz. Prichádzalo jej to na um takmer každý deň buď pri plnení kávovaru, alebo vyťahovaní zaseknutého papiera zo zastaranej tlačiarne.

Cez štúdium obchodnej administratívy sa neprehrýzla kvôli tomuto. Nikdy netúžila tvoriť podobne ako Sarah či

dominovať ako Deb. Chcela organizovať. Systémová práca ju oslovila už počas školy pri pohľade na školskú administrátorku, kým jej sestrička zalepovala odreté koleno.

V nemom úžase sledovala, ako pani Johnsonová dvíha telefóny a zároveň ťuká do predpotopného počítača. Ostro a rýchlo. Poskytovala informácie, vždy vedela nájsť príslušné dokumenty riaditeľovi, rozvrhy učiteľom aj žiakom. Bola pokojná a priateľská, aj keď ju stále niekto zasypával prácou. Všetci od nej niečo potrebovali, až kým zvonček neohlásil ďalšiu hodinu. Každý sa na ňu usmieval a úctivo ďakoval. Bola iba jedna, no dôležitá pre všetkých.

Keď Cher o niekoľko rokov dostala možnosť pracovať v nadnárodnej oceliarskej spoločnosti v centre mesta, vybrala si radšej kanceláriu pani Johnsonovej v škole. Akoby sa celá škola krútila okolo jednej osoby a spoliehala sa na ňu. Cher sa rozhodla. Aj ona chcela byť takou jedinou osobou. Túžila byť centrom. Spravila si špecializáciu na obchod a reklamu a predstavovala si sama seba ako nenahraditeľnú pravú ruku riaditeľa prosperujúceho medzinárodného podniku. Ibaže teraz iba prepisovala listy o preplnených smetných košoch a nefungujúcich automatických dverách.

„Nie, Cher, nájomné za obchody s tým nič nemá. To sa týka priamo majiteľa. Ide o poplatky za doplnkové služby, teda upratovanie a údržbu.“

„Aha,“ vyslovila Cher. Iba preto, lebo pán Williams sa odmlčal.

„Budúci týždeň nás čaká audit, aby sa preverilo, či ako správcovský orgán zaistujeme správny pomer ceny a výkonu.“ Potriasol hlavou, takže okuliare sa mu trochu zosunuli po nose. „Prejdú všetky papiere, budú mať veľa otázok.“

„Nemáme predsa čo skrývať, alebo áno?“

„Panebože, samozrejme, že nie. Nedošlo k nijakým pochybným machináciám. Iba ma to dostáva do neprijemnej situácie, to je všetko.“

„Ako vedúci prevádzky máte predsa pod palcom všetko v oddelení. Nemohli vás obísť,“ podotkla Cher, hoci v skutočnosti si nebola istá, čo pán Williams vlastne robí okrem presúvania dokumentácie po celej budove. Jej stôl vyzeral väčšinou ako triediaca linka na pošte.

„Och, Cher,“ vzdychol si. „Pri audite je najviac ohrozený stredný manažment. Papaláši sa starajú o seba a robotníkom nebezpečenstvo nehrozí. Vďaka nim celý podnik funguje.“

„Ehm... pán Williams, mám si aktualizovať životopis?“ Cher sa snažila nebyť sebecká, ale bohvieako sa jej to nedarilo.

„Nie, podľa mňa sa v tejto chvíli nemáte čoho báť. Auditorov bude viac zaujímať to, čo pán Hunter nazýva tučným manažmentom. Ak sa im podarí ušetriť jednu alebo dve výplaty, budú spokojní.“ Pán Williams akoby starol v priamom prenose. „O ľuďoch ako vy nebudú mať záujem. Váš plat nepriťahuje ich pozornosť.“

Cher sa usmiala. Nebola si však istá, či ju tá poznámka potešila, alebo urazila.

„Osekávajú iba tučných,“ zamyslene dodal pán Williams.

„Pošlite ich najprv ku mne.“

Jej úbohý pokus o vtip pána Williama pobavil. Áno, jednoznačne si robil starosti. Nikdy sa totiž nesmiel na jej vtipoch.

„Ja... ehm... musím...“ Bolo jej to neprijemné, ale nemohla nechať Deb a Sarah čakať na luxus lacného vína a mrazeného jedla tak dlho.

„Samozrejme,“ zamrmlal pán Williams. Ani sa na ňu nepozrel. „Choďte domov.“

Prilbu vyťahovala spod stola čo najpomalšie, aby videl, ako váha, že ho necháva samého. V podstate nebol až taký zlý. Nevyčítala mu staromódny prístup. Lenže oberal ju o výzvy a inšpiráciu.

. . .

„Ahoj, Cher. Ako sa má motorka?“ nadhodil vedúci technikov Dan, keď sa stretli vo dverách. Svetlé vlasy mal naježené na pravej strane hlavy, ako to o tomto čase bývalo pravidlom. Zakaždým, keď sústredene uvažoval, hrabol si do nich prstami.

Do oddelenia nastúpil pred rokom, keď predošlý vedúci odišiel do dôchodku. Pán Williams mal pocit, že nikto z technikov nemá dosť skúseností, aby si zaslúžil povýšenie. Preto zamestnal človeka zvonku a posadil ho rovno na vedúcu stoličku. Inštalatérov, tesárov aj elektrikárov však v momente prešla chuť odporovať, keď Dan svoju malú kanceláriu zmenil na oddychovú miestnosť a pripol si opasok s náradím. Vo vysielacke ho bolo počuť celý deň, ako prechádza od jednej práce k druhej, podporuje kolegov a pomáha im.

So Cher sa dali do reči už od prvého dňa, keď si našiel čas a prišiel sa jej osobne predstaviť. Zbadal, akú kartovú hru hrá Cher na počítači, a odporučil jej niekoľko ďalších, ktoré sa dali stiahnuť zadarmo.

Neskôr začal vtipkovať a Cher s radosťou reagovala. Občas nakukol do dverí a oznámil jej, že vonku sa dvíha vietor. Bola to dôležitá informácia pre človeka, ktorý dochádza do práce na dvoch kolesách.

„Dobre, no nevolaj to motorkou. Inak si ľudia pomyslia, že naozaj nejakú mám a nejazdím iba na féne s rámom.“

„Keď sa ti raz pokazí...“ zasmial sa Dan a pridržal jej dvere. Pod rukávmi košele sa mu napli svaly, kravata visela uvoľ-

nená pod rozopnutým horným gombíkom. Tajnostkársky sa nahol k Cher. „Mám doma starú kosačku. Požičiam ti ju.“

„Hahaha. Veľmi vtipné.“

S úsmevom odbíjala podpichovanie pre svoj dopravný prostriedok. Jedného dňa si spraví vodičský kurz. Len čo prekoná patologickú hrôzu z otáčania o stoosemdesiat stupňov. Aj preto tak zbožňovala svoj moped. V prípade potreby ho jednoducho zdvihla a otočila.

Danov chichot ju sprevádzal až k výťahu. Ktovie, či bude patriť medzi tých nešťastníkov. Pán Williams však vravel, že robotníci sú v bezpečí. Cher dúfala, že Dan nepríde o prácu. Bola s ním zábava.

Predstava, že ľudia stratia živobytie, bola hrozná. Cher ich nemohla ani varovať, hoci si nebola istá, prečo by mala cítiť vinu. Pri nových systémoch na rozoznanie hlasu by ju mohli pokojne nahradiť za päťdesiat libier, takže mala dosť vlastných problémov. Aktuálne napríklad taký, že tvarohový koláč z mrazničky sa nestihne rozmraziť, kým dorazia jej kamarátky.

Dúfala, že Sarah bude aspoň raz meškať, tak ako vždy meškala Deb.

2

Sarah prešla prstami po luxusnom hodvábe, ktorý jej dokonale obopínal krivky a hydratovanú pokožku. David zbožňoval luxusnú spodnú bielizeň. Vkusnú, nie lacnú, ako vždy hovorieval.

Sarah sa obzrela v zrkadle a spokojne prikývla. Tmavo ružové kombiné mierne nazbierané uprostred jej zvýraznilo úzky pás. Jemná čipka vyzývavo prechádzala po hrudnej kosti a strácala sa v priehlbine medzi prsami.

Poštekľilo ju v bruchu. Zošalie, keď ho cez víkend privíta v tomto vzrušujúcom kúsku prekrytom iba krátkym hodvábnym kimonom s indickým vzorom, ktoré sa jej bude lákavo obtierať o stehná.

Usmiala sa na seba a odhrnula si blond vlasy. Vo výstrihu jej ostalo iba zopár prameňov. Na tvár si naniesie jemný mejkap, pery zvýrazní farebným leskom. Davidovi sa páči prirodzený vzhľad. Lenže ak si myslí, že ten sa dá dosiahnuť bez pomoci kozmetiky Boots, je úplne vedľa. Sarah predsa mala dvadsaťsedem, preboha.

Zahľadela sa na seba s úprimným obdivom. Bola sexi. Mala veľké nevinné oči ako vyplašená srnka. Dokonca aj keď sa hnevala. Najviac sa jej na sebe páčili pery. Mali tvar srdca,

pôsobili šťavnato a odhaľovali dokonalý hollywoodsky úsmev. Dobre vedela, že pre mužov je to neodolateľná kombinácia, no napriek tomu si začínala robiť starosti. S časom síce bojovala statočne, ale aj tak na nej zanechával stopy. Pod očami sa jej zjavovali kruhy, hoci spávala v noci osem hodín.

Pod spodnými mihalnicami sa tiahli dve tenučké čiary, s ktorými si neporadili ani krémy a pleťové mlieka nanášané poctivo každý večer. Neboli ešte hlboké, no Sarah o nich vedela.

Otočila sa bokom a ešte raz sa podrobne preskúmala. Pravidelné opálenie maximálne vyzdvihlo farbu kombiné, takže si ho spokojne vyzliekla a zavesila na vešiak s vôňou levandule. Bolo pripravené na druhý deň. Ak ho od manželky neodláka toto, tak už nič. Sarah si uvedomovala, že nad takýmto využívaním vlastného tela by pokrútila hlavou každá feministka, ale čakala už pridlho. Zúfalo túžila, aby sa David konečne rozhodol.

Vošla pod sprchu a v duchu spomínala, kedy sa prvý raz stretli. Päť rokov čakala, kým si David konečne uvedomí, že patria k sebe a mali by stráviť zvyšok života spolu. Uplynulo dlhých päť rokov, odkedy vošiel do kníhkupectva, kde Sarah pracovala.

Príťahoval ju od prvej chvíle. Najprv si na ňom všimla chôdzu. Nevyžarovala nadutosť, no pôsobila sebaisto. Mal na sebe voľné béžové nohavice a tričko, spod ktorého vykúkali svalnaté opálené ruky so sexi tmavými chlpmi. Sarah zažila kliše, o ktorom dovtedy čítala iba v knihách. Svet zastal a všetci ostatní prestali existovať. Srdce sa jej rozbúšilo rýchlejšie a prepadla ju náhla túžba byť pri ňom. Nič podobné nikdy predtým nezažila. Z intenzity emócie sa jej až zatočila hlava.

Keď sa David priblížil k pultu, Sarah jemne odtisla Doru. V momente sa stratila v jeho hnedých očiach, ktoré z nej nespúšťal ani počas rozhovoru. Vysvetlil jej, že hľadá knihy pre

manželku vo vysokom štádiu tehotenstva, a tak sa podujala na úlohu jeho osobnej nákupnej poradkyne. Zavrhla síce predstavu, že by ju David niekedy pozval von, no pri nakupovaní si dopriala aspoň malý neškodný flirt. Napriek očividnej vzájomnej príťažlivosti sa zmierila s tým, že tie dokonale vytvarované ruky si ju nikdy neprotiahnu k širokej svalnatej hrudi.

Keď odišiel so zbierkou kníh, Sarah si ani nevedela spomenúť, čo vlastne kúpil. Vedela iba to, že obchod sa na polhodinu zmenil na vákuum bez vzduchu, zamestnancov, zákazníkov a tehotnej manželky. Celú sobotu sa usilovala nemyslieť na jeho atletickú postavu a atraktívny výzor, lenže spomienku naňho nevymazal ani bežecký pás v posilňovni.

V pondelok ráno sa v kníhkupectve zjavil zas. Sarah si takmer prehltila srdce, keď jej vyskočilo až do krku. Bolo jej jasné, prečo prišiel, ešte predtým, ako otvoril ústa. Z jeho mierneho, no sebaistého úsmevu ihneď očervenela a zachvela sa. Z vďačnosti ju pozval na kávu. V duchu potlačila nutkanie a odmietla. Ten chlap mal predsa manželku. Tehotnú manželku. Nebol dostupný. Patril niekomu inému. Trval však na svojom a Sarah bola bezradná. Každá jej bunka túžila byť s ním. Ťahalo ju to k nemu tak, ako to ešte nikdy predtým nezažila. Choď na kávu, opakovala si. Je to iba káva.

Vybrali sa do najbližšej kaviarne Costa, kde jej porozprával o poslednej ceste do Marrákeša.

Sarah nadšene počúvala jeho vysvetľovanie, ako využívajú horúčavu z tureckých kúpeľov na pečenie chleba. Hovoril jej o komunálnych peciach na úzkych preplnených uliciach, ktoré pečú pre celé okolie, aj o nočných trhoch plných tanečníc či pouličných stánkov s hadmi, rybami a paprikami. Jeho zamatový hlas Sarah doslova zhypnotizoval, takže sotva niečo vypustila z úst.

Nasledovali ďalšie kávy, potom jedna, dve večere. Sarah sa usilovne presviedčala, že sú iba kamaráti. Dvaja ľudia, ktorí si užívajú vzájomnú spoločnosť. Lenže čím viac ho spoznávala, tým jasnejšie jej bolo, že v manželstve nie je šťastný. Túžba v nej silnela a postupne sa doňho zamilovala. Pri tretej večeri sa mu s citmi priznala a dodala, že sa už nesmú stretnúť. Nezniesla síce predstavu života bez neho, ale aspoň sa pokúsila zachovať správne. David ju však prekvapil a povedal jej, že sa do nej zalúbil tiež. Vraj si nevie predstaviť, že by ju už nikdy nevidel. V tú noc šli spolu do jej bytu a niekoľko hodín sa milovali. Presne o tom snívala a utvrdilo ju to v presvedčení, že sú pre seba stvorení a jeho manželstvo s Biancou je iba omylom vesmíru. Náhodou k nemu došlo, keď sa osudy pozerali zlým smerom.

Spočiatku ju trápili myšlienky na Biancu a raz alebo dvakrát sa pomer dokonca snažila ukončiť. Lenže predstava života bez Davida bola neznesiteľná. Nakoniec zistila, že Bianca je s ním častejšie ako ona. Sarah žila iba pre vzácne chvíle, ktoré jej venoval.

Cez futbalovú sezónu zažívali idylické sobotné popoludnia. S permanentkou na zápasy klubu Wolverhampton Wanderers bolo ľahšie presvedčiť Biancu. Po zápasoch, samozrejme, nasledovalo pivo s kamarátmi, preto doma Davida čakali až večer. Počas niekoľkých mesiacov medzi koncom sezóny a začiatkom druhej však musel byť kreatívnejší, takže nie vždy im to vyšlo.

Na svoju lešť bol dokonca hrdý. Vraj to bude fungovať roky, keďže má dcéru a tá s ním na futbal chodiť nebude. Sarah až pred dvomi dňami pochopila, ako to myslel. Vyjadrila pochybnosti, či David splní sľub a povie Bianke pravdu v správny čas. Láskyplne ju pobožkal a dodal, že to bola iba fráza.

Teraz sa pri pomyslení na najbližšie spoločné popoludnie chvela od vzrušenia. Najprv si sadol k rádiu a zapol futbal. Vraj by mal aspoň zhruba vedieť, čo sa deje, ak tvrdí, že tam chodí. Kedysi spomenul, že Bianca sa o futbal nezaujíma, preto Sarah pochybovala, že by sa ho na to pýtala.

To však nebolo dôležité. Sarah ich spoločné popoludnia zbožňovala. Motala sa po kuchyni, varila, on zatiaľ sedel s uchom prilepeným k rádiu. Do kuchyne občas začula komentáre typu *paráda* alebo *nieee*, takže mala základnú predstavu o zápase. Najviac sa jej však páčilo, že aspoň na chvíľu sa mohla vžiť do roly. V jedno popoludnie za týždeň si mohla pohmkávať a tváriť sa, že je to jej život a vedľa komentuje futbal jej manžel.

Po zápase ho pocítila za sebou. Jeho dlane jej pristáli na pleciach, potom skĺzli po chrbte k pásu. Veľmi rád ju držal za pás. Pritisol sa k nej, ona sa zaprela o linku. Zľahka ju pobožkal na krk, občas jemne zahryzol, až ju obliala túžba.

Rukami sa zvyčajne pomaly presunul z jej pásu na brucho. Prstami prešiel križom cezeň, palec sa dráždivo zastavil pod prsami. Zavrtela sa a chcela sa k nemu otočiť, no držal ju pevne a palcami sa prepracoval až k jej stvrdnutým bradavkám. Len čo pocítil, ako sa jej rozochvelo telo, obrátil ju k sebe a pobožkal. Niekedy ani nestihli dôjsť do posteľe.

Potom ostali spolu ležať. Masíroval ju od hlavy po päty a doviedol ju takmer do hypnotického stavu oddychu. Predstierala, že v tej istej posteli budú spať aj v noci, ráno sa zobudia a dajú si raňajky. Typické nedeľné s čajom, hriankou a novinami. Tvárila sa, že úderom šiestej hodiny sa David neoblečie, nepobožká ju a nenechá ju, aby najhoršie chvíle týždňa strávila sama.

Sobotné noci boli doslova mučením. Keď odišiel, byt vyzeral väčší, prázdnejší. Zvyčajne si ľahla na gauč a plakala. V mysli potláčala predstavu, ako sa David vracia domov k manželke, kým na chrbte ešte stále cítila jeho dotyk.

Iba jedno bolo horšie ako jeho odchod. Chvíle, keď neprišiel vôbec. Sarah si uvedomovala riziko svojej úlohy ako milenky, ale tešiť sa na krátky spoločne strávený čas a nakoniec čeliť sklamaniam bolo viac než kruté. Niekedy sa to dozvedela iba niekoľko minút vopred. Všetmožno sa však usilovala nemyslieť na to. Zbytočne to pripomínalo samotu, ktorá jej síce nezvierala žalúdok po celý čas, no nikdy nebola ďaleko.

Ak niekedy zapochybovala, či chce takto žiť aj ďalej, stačilo spomenúť si, ako raz týždenne prestal existovať svet nakoľo, bola vzácna a žiadaná ako zriedkavý divý kvet. A pochybnosti zmizli.

Letmo sa pozrela na tmavoružové kombiné a smutne sa usmiala. Nerobila si falošné ilúzie, že jej kúsok látky privedie Davida nadobro. Taká naivná nebola. Mala väčšie plány.

Vošla do prázdnej spálne a zavrela za sebou. Pri jednej stene stála škaredá čierna knižnica s rôznymi kúskami beletrie a literatúry faktu. V opačnom rohu stál ohnutý mahagónový stôl, do ktorého sa zamilovala ešte pred Davidom. Kedysi sa úplne ponorila do písania a dúfala, že jedného dňa prerazí. Nadšenie jej však dlho nevydržalo a teraz bol stôl prázdny. Ležala na ňom iba priehradka na papieri s niekoľkými novinovými výstrižkami. Rozpadávajúci sa počítač nahradili laptop a iPad.

Zo spodnej zásuvky vytiahla obal a sadla si na posteľ, určenú pre spoločensky unavených priateľov. Na krúžkovom rozradovači boli farebné strany s nápismi: *tabuľky, denník,*

články a afrodisiaká. Vyzeralo to ako projektový spis, ktorý mala kedysi v škole na predmete o potravinách.

Nahmatala červenú čiaru, ktorú spravila v ten deň ráno fixkou a pravítkom. Bola rovná, dlhá takmer tri centimetre a symbolizovala zvýšenie jej telesnej teploty. Graf sa podobal na firemný diagram s vrcholmi a prepadmi tržieb.

Denníka sa nedotkla dva týždne. Davidova dcéra Chelsea si minulú sobotu rozbila hlavu a skončila v nemocnici s niekoľkými stehmi. Sarah si v prvom momente robila starosti o Davida aj o jeho dieťa. Určite ho to vydesilo. V duchu si pripomínala, že musí mať dobré srdce. Vtom ju však prepadla druhá myšlienka. Prečo sobota? Niežeby Chelsea obviňovala, no každý týždeň jej pripadal nekonečný aj bez toho, aby v poslednej chvíli prišla o niečo, na čo sa najviac tešila. A mala pred sebou ďalší prázdnny týždeň.

Do denníka si zapisovala intímne detaily svojho sexuálneho života, aby rozoznala súvislosti, či dosiahla orgazmus ľahko, ťažko, alebo vôbec nie. Pre istotu. Kdesi čítala, že ženy mávajú problém s počatím, ak nedosiahnu orgazmus. V zásade tomu neverila, ale nechcela nič nechať na náhodu.

Tupo prelistovala ďalšiu časť. Väčšinu článkov poznala naspamäť. O úrovniach estrogénov, počte spermií, liekoch na plodnosť a umelom oplodnení toho prečítala veľa.

V poslednej časti boli abecedne uvedené všetky afrodisiaká od absintu po yohimbín. Prvé obrázky parížskych umeleckých spolkov na prelome storočia dokazovali, že v nich podporovali vašu absintom. Yohimbín používali domorodé kmene v Južnej Amerike a v Západnej Afrike. Údajne vplýval na mozog a stimuloval nervy genitálií. Hoci mnohé afrodisiaká mali romantickú históriu, bolo ich treba hľadať v obchode v oddelení mrazených potravín, kde sa uvádzali ako prísady.